

A váci Piarista Gimnázium 25. jubileumi évnyitóján mondott beszéd

- A beszéd esszenciája, az emlékek alapján, Molnár Miklóstól -

Excellenciás Püspök atya!
Főtisztelendő Paptestvéreim!
Igen tisztelt Tanáraink!
Kedves Diákok!
Krisztusban szeretett Testvéreim!

Az életünkben rengeteg helyzetet meg tudunk oldani a saját erőnkből, tehetségünkből, tudásunkból. Sőt, arra akar ösztönözni minket a világ, hogy mindent egyedül oldjunk meg, hogy legyünk elegek önmagunknak. A jó hír azonban az, hogy nem vagyunk egyedül ebben a világban, és nem kell egyedül megoldani mindent, nem kell, hogy egyedül legyen erőnk mindenhez. Jézus üzenetének egyik legfontosabb tanítása, hogy Ő társként adja magát nekünk. Sőt, embereket is ad mellénk, hogy támogassanak, szeretetükkel törődjenek velünk. Az életünk kihívásaival szemben így sokkal inkább helyt tudunk állni! Erőt és támaszt nyújt nekünk a mindennapokban.

Azt látjuk, hogy Jézus nem a dicsőségünkben akar elsősorban mellénk szegődni, hanem a kereszthordozásban osztozik velünk. A nyáron történt tragédiák közepette is jó, ha látjuk: van, Akivel megoszthatjuk a terheinket, Aki mellénk áll, hogy elbírnjuk az életünk sebeit!

A bölcs ember nem csupán önmaga tudására támaszkodik, hanem a múlt tanulságait is szemléli. Érdemes egy ilyen ünnepen nekünk is visszatekinteni, hogy abból irányt találjunk az életünknek! Kalazanci Szent József példája arra tanít minket, hogy az életünk teljesebb lesz, ha nem önzően éljük. Az önzésben lehet, hogy mindent meg tudsz magadnak szerezni, amit szeretnél, de hihetetlenül magányos marad a lelked. Manapság számtalan példát láthattok erre! Viszont, ha megosztod az életed másokkal, ha adsz is, nem csak kapni akarsz állandóan, akkor a kevésben is boldoggá tesz téged a szeretet. A te döntéseden múlik, hogy melyik utat választod: az önzését, amikor csak kivenni akarsz a világ kincseiből, vagy a szeretetét, amelyben építesz és számodra is teljesebb élet nyílik. Akik az önzés útját járják, akik gögösen élik az életüket, mindig rombolnak is, átgázolnak másokon, s végül minden vagyonukkal magukra maradnak.

Szent József mindig azt kereste, hogy miként tudna valódi segítséget nyújtani a rászorulóknak. Bár sikeres volt a papságában is, mégis érezte, hogy valami másra hívja őt az Isten, hogy valami többet tegyen. Eszközt adott a gyermekek kezébe, olyat, amire nekik valódi szükségük volt. Nekünk is így kell segítenünk a másik embert, így kell melléállnunk, hogy neki szükséges segítséget nyújtsunk, ami számára valóban fontos! Ehhez viszont, oda kell figyelnünk a másokra.

Kalazanci Szent József, amikor elindította az első iskolát, nem csupán a maga bölcsességére épített, hanem megkérdezte a környező plébánosok véleményét is. Mert bölcs ember volt, aki nem magában kereste mindenre a megoldást. Nektek is megadatik, hogy itt, az iskola közösségében találjatok társakra, akár a tanároknak, akár a diákoknak, akik segítenek titeket eligazodni az élet kérdéseiben. Ehhez értő és figyelmes szív kell, amely nem csak magára kíváncsi. Ostoba az az ember, aki nem tiszteli az elődök által felépített értékeket! Aki nem hallja meg mások tanácsait.

A váci Piarista Gimnázium, amikor idejártunk, kiemelkedett abban, a többi piar közül, hogy itt nagyobb hangsúlyt fektetettek a lelkiesség tanítására. Híres volt erről az iskola. Ez az eredeti lelkiesség is, hiszen, ebből merített erőt Kalazanci Szent József is, minden nehézség közepette. Pedig, neki is volt bőven belőle! Amikor emberek csupán önzésből, vagy bűnös szándékokból megrágalmazták, vagy keresztbe tettek neki. Ő éppen az Istennel való kapcsolatából merített erőt ahhoz, hogy ezeket elviselje. Mert tudta, hogy Isten kezében van, s a lényeg, hogy mindig megtegye azt a következő lépést, amire Isten hívja őt.

A piarista lelkiesség egyik fontos célkitűzése, hogy személyiségeket, becsületes és felelősségtudó embereket neveljen a gyermekekből. Tudjátok, hogy az egyéniséggel rendelkező emberek, még ha az néha furcsa is, képesek közvetíteni ezen keresztül Isten üzenetét. Míg, akiknek nincs kiforrott jelleme, azok csak egyénieskednek, s ezzel megmérgezik sokak életét, s az evangéliumon keresztül is csak magukat akarják közvetíteni. Ezért is nagyon fontos, hogy miként vagy jelen az iskolában, hogyan éled az életed! Itt, az iskolában, mindig olyan tanárok tanítottak, akiknek példává is válhatott az egyénisége.

Mindannyiunk életének egyik legnagyobb terhe, akadálya a saját személyiségünk, sebzettségünk, korlátaink. Ezeket azonban csak akkor tudjuk hordozni, ha szembenézünk velük. Ebben az egyik legnagyobb küzdelemünkben van segítségünk a közösség! Isten ezért adta nekünk a társakat, akiknek a visszajelzéseiből, szeretetéből, mi magunk is fejlődhetünk. Egyedül az ő segítségükkel tudjuk önmagunkat megismerni és a személyünket irányítani is csak általuk tanulhatjuk meg.

Tulajdonképpen, minden ilyen évnyitó egy szerződéskötés köztetek és a tanárok, nevelő atyák között. Amelyben megállapodtok, hogy a ti jövőtöket közösen építitek, hogy a jellemeteket nevelitek. Ebbe persze mind nekik, mind nektek bele kell adnotok magatokat! Lesznek olyan időszakok, amikor elfáradtok, vagy nem lesz kedvetek valamihez, vagy elegetek lesz az egészségből, unjátok majd a sulit. Mégis, Istennél újra erőre tudtok kapni! Ha Őhozzá mentek, ebben is segíteni fog titeket! Ha látjátok a célt, lesz erő és ok arra, hogy miért álljatok fel, hogy újra kedvetek és szorgalmatok legyen a munkához!

A nyáron és előtte sok szép eredményt értek el a sportolóink, akikre büszkék vagyunk. A sport talán legnagyobb tanulsága, hogy megtanít a helyes látásra: hogy ne folyton a miértekre kérdezzünk rá. Miért kell átugranom ezt a lécet? Miért kell ennyit futnom? Stb. Hanem a sokkal fontosabb kérdésekre figyelhetünk; hogyan kell átugranom ezt a lécet? Hogyan lehetek olyan jó, hogy végig fussam a pályámat? Ezt tanulhatjuk meg az őseinktől, példaképeinktől, hogy elérjük a célunkat.

Nem szabad azonban mindig, csak a múltba tekinteni. Azért kell odanézni, hogy a jövőt tudjuk építeni. Kell, hogy bátran, szembe merjete nézni a kihívásokkal, tudva, hogy nem vagytok egyedül a küzdelemben! Ehhez fontos, hogy egy elfogadó, szerető közegben tanultok, ahol társként állnak mellettetek sokan, hogy ne maradjatok magatokra a bajban. Bátorítalak titeket, hogy merjete belekapaszkodni Istenbe, bele a múltba, a tanárokbá, diákokba! S ne csak azzal foglalkozzatok, hogy mi volt, hanem annak örüljete, hogy ti magatok is építhetete tovább, amit mások megalapoztak. Ez az év nem csak azért különleges, mert a huszonötödik évforduló, hanem azért is, mert most ez áll rendelkezésetekre, hogy ti is az építést válasszátok! Hogy ne csak az értékeket mentsük, hanem teremtsünk is értékeket. Ez a választás, ez a döntés a ti kezeteben van! Bátran nézzete az alapító atyánk példáját, s látjátok majd, hogy egyedül annak van értelme, hogy építsünk, hogy a szeretet útját válasszuk! Amen.